

„ЗАЩО СЪМ УЧИТЕЛ“

Защо ли? Трябва ли да отговоря? Добре, но не с думи! По-добре е да чувствам! И ето, седя на студентската скамейка – уча, чета, прочитам материали по различни дисциплини и си мисля за онези малки човечета, на които ще преподавам в началния етап на образование. Усещането е приятно, но знаете ли – нищо не може да се сравни с тръпката, която изпитах, заставайки за пръв път пред тях. Десетки на брой малки очи се впериха в мен и заговориха. Те задаваха хиляди въпроси, гледаха строго и изпитателно; ех, имаше и малко страх, и малко нетърпение и мъничко усмивки, но не спираха да ме гледат настойчиво. И да Ви призная чистосърдечно, така е всеки следващ път, когато се изправя пред моите малки ученици! Аз чувствам! Чувствам какво ги тревожи, какво ги вълнува или ги боли. Усещам, че попиват жадно всичко, за което им говоря, защото очичките им се отварят все по-широко. Тогава съм сигурна, че разбират казаното. Така зорко бдят и следват мисълта ти, че не можеш да се измъкнеш просто така. Те са най-строгите критици, които познавам. Знаят отлично кое е правилно и кое не. То е усет, който е закодиран в сърчицата им. Толкова са чисти, неподправени, искрени и точни в преценките си. Никога не лъжат... е, понякога опитват, но съвсем мъничко. Тогава въртят плахо очи, пристъпват неспокойно от крак на крак, ръчичките се прибират встрани и се опитват да скъсат края на блузката, погледът е отправен надолу към пода, а сърчицата им бият силно, сякаш подплашено зайче се крие в гората. Не мога да им се разсъдя, само им казвам, че по-лесно се живее, когато говориш истината. И те ми вярват! Това е най-приятното, най-прекрасното усещане. Чувстваш как ваеш с ума си, с ръцете си тези малки души, а когато вложиш и сърцето си, ти си дал частица от себе си. *И няма умора – нито в тях, нито в мен, така е било и ще бъде, аз го зная, всеки следващ ден. Взаимно допълване – прекрасен миг щастлив, даряваш обич и дарен си с дар по-велик!* А колко обич могат да даряват тези малки създания? Понякога се питам как понасям цялата тази любов? Чудя се сама на себе си, но само за миг. Няма излишно време за губене! Обичта на децата връхлита, тя те залива като океан, като стихия, но не разрушителна, напротив! Тя гради – гради връзки, гради мостове, гради светове... След силния удар ти си зашеметен и опиянен от щастие, от радост и от мъничко гордост, че тези малки чудати творения са плод на твоя труд!

Когато един ден пораснат, когато вече са написали своята неповторима приказка за един чудесен клас и ги видя с балните рокли и костюми, аз си ги представям все още малки, в онзи далечен първи учебен ден. Спомням си как седят на чина, как ме следят с поглед плахо и неуверено, но усещам как доверчиво се оставят да ги вода след себе си. Тогава сълзите напират в очите ми и бързо тръгвам към къщи, а сърцето ми бие щастливо и препълнено от радост, обич и мъничко тревога за пътя, който ги очаква! Но вътрешно зная, че те ще се справят и ще успеят!

В този момент си казвам: „Струва си да бъдеш учител! Трудът ни е магия, най-светлата, най-голямата, най-вълнуващата магия, която вършим с ума и сърцето си, с любов, която препълва шепите ни и се разпръсква по света, но се връща хилядократно и ни дарява с радост, изпълва дните ни със смисъл и топлина, защото те остават завинаги мои деца! Това е неопишуемо с думи щастие, за което им благодаря!“

Специална грамота от конкурса „ЗАЩО СЪМ УЧИТЕЛ“

Автор: Ваня Петкова-Йотова

Директор на Начално училище „Св. св. Кирил и Методий“

гр. Долни Дъбник